

le med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af virksomhedens aktiviteter. Der skal også tages hensyn til de tekniske kriterier, der er fastsat i direktivets bilag V. For forsikringsselskaber vil disse kriterier kun i begrænset omfang have betydning, da de primært vedrører risici, der er relevante for penge- og realkreditinstitutter og fondsmægler- og investeringsforvaltningsselskaber.

Der foreslås et nyt nr. 7, der gennemfører artikel 22 i det forventet vedtagne direktiv, der er en omarbejdning af direktiv 2000/12/EF. Kravet om at mindske risikoen for interessekonflikter fremgår af bilag V til det omarbejdede direktiv 2000/12/EF.

Nr. 7 indfører som noget nyt, at virksomheden skal have effektive administrative ordninger for at mindske risikoen for interessekonflikter. Bestemmelsen medfører et krav om funktionsadskillelse og indebærer, at virksomheden skal organisere sig således, at forskellige funktioner og arbejdsopgaver adskilles ved passende foranstaltninger, særligt med henblik på at beskytte kunderne. Bestemmelsen skal bl.a. sikre, at der i videst muligt omfang ikke er interessekonflikter mellem de ansatte og virksomhedens interesser og kundernes interesser.

Den foreslåede nr. 7 skal ligesom den øvrige del af bestemmelsen gælde for alle finansielle virksomheder. Dette skyldes, at § 71 generelt gælder for alle finansielle virksomheder, og at det ikke anses for hensigtsmæssigt at lade visse dele af bestemmelsen alene gælde for enkelte virksomhedstyper, hvis bestemmelsen er almenlydlig for alle virksomhedstyper. Bestemmelsen om interessekonflikter anses for at være en almenlydlig bestemmelse. Principielt kunne forsikringsselskaber undtages fra bestemmelsen, men en sådan undtagelse kunne komme til at fremstå, som om forsikringsselskaber ikke skal indrette sig, så risikoen for interessekonflikter mindskes.

Der er i direktivet ikke noget eksplicit krav om, at de enkelte virksomheder skal have skriftlige forretningsgange. Det er valgt at opretholde dette krav i bestemmelsen, da skriftlige forretningsgange bl.a. kan medvirke til at sikre, at de af ledelsen vedtagne retningslinier kommer til medarbejdernes kundskab og bidrager til at give medarbejderne et godt beslutningsgrundlag. Endelig bidrager skriftlige forretningsgange til at ensrette sagsbehandlingen i den enkelte virksomhed.

Nr. 3, 4, 6, 8 og 9 svarer til de gældende nr. 1, 2, 5, 3 og 4.

Til nr. 4

Det foreslåede *stk. 1* gennemfører artikel 123 i det forventet vedtagne direktiv, der omarbejder direktiv 2000/12/EF. Det foreslås, at pengeinstitutets og realkreditinstitutets bestyrelse og direktion er forpligtet til at sikre, at det pågældende institut har en tilstrækkelig basiskapital og råder over interne procedurer til risikomåling og risikostyring. Basiskapitalen er den kapital, der er grundlaget for, at en finansiel virksomhed kan drive virksomhed i henhold til loven. Dette er nødvendigt for løbende at kunne vurdere og opretholde en basiskapital af en størrelse, type og fordeling, som er passende til at dække instituttets risici. Ved opgørelsen af en tilstrækkelig basiskapital skal instituttet ikke alene se på nuværende risici, men også på fremtidige risici, samt muligheder for at fremskaffe kapital.

Der er tale om en forpligtelse, som er pålagt bestyrelsen og direktionen i instituttet. De overvejelser, som bestyrelsen og direktionen skal gøre sig i denne henseende, skal udmønte sig i et individuelt solvensbehov, jf. *stk. 4*.

Ved vurderingen af instituttets tilstrækkelige basiskapital skal bestyrelsen og direktionen alene tage hensyn til instituttets individuelle risikoprofil og de samfundsmæssige forhold, som instituttet driver sine forretninger under. Det er ikke i sig selv afgørende, hvor store risici instituttet har i forhold til andre institutter. Et institut kan således ikke undlade at afdække betydelige risici med kapital, fordi andre institutter har tilsvarende risici.

Kravet om, at institutterne skal have en tilstrækkelig basiskapital, er et af fundamenterne i det omarbejdede direktiv. I direktivet opdeles institutternes risici i kreditrisici, markedsrisici og operationelle risici. Herudover stiller direktivet krav om, at institutterne skal have interne procedurer til risikostyring. Interne procedurer til risikostyring indebærer en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og entydig ansvarsfordeling. Dertil kommer effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, institutterne er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer. Det er alle forhold, der også indgår i den generelle bestemmelse i lovens § 71 om de forretningsgange, som det enkelte institut som minimum skal have.

I bestyrelsen og direktionens overvejelser skal også indgå de øvrige risici, der indgår som elementer i kravet til basiskapitalen. Det drejer sig om koncentrationsrisici, likviditetsrisici, afviklingsrisici, renterisici